

Eulàlia Canal

Això és un secret que només sé jo

Il·lustracions de Zuzanna Celej

1

Em dic Hug

Em dic Hug i sóc un cas perdut.

Ho sé, encara que la Dèlia em digui que no és pas així, que el que passa és que el meu cap funciona diferent i, això, segons ella, em fa més interessant.

Tot li sembla interessant, a ella.

A mi em costa entendre les coses. És com si el meu cap fos un colador i tal com entren

tornessin a sortir pels foradets, com l'aigua. Les paraules a vegades són això, líquid. Diferents líquids, però líquid.

Per exemple:

Quan em diuen *estúpid del cervell* són aigua prudent.

Quan em diuen *fug d'aquí, que fas nosa*, són glaçons en un hivern sota zero.

Si em diuen *pringat del terrat*, més que aigua és sopa d'espínacs.

La Dèlia diu que li agrada escoltar-me, i això és com un suc de préssec.

Escric perquè la Dèlia m'ha dit que ho faci i punt.

Al principi pensava que seria un pal, això d'escriure, ara m'agrada.

Em sento lliure.

Em sento jo i prou.

Puc escriure coses com:

Odio l'Isaac perquè només sap donar cops i dir bajanades. Es pensa que fa gràcia i fa pena.

M'agrada trobar-me la Dèlia quan entro a l'escola, m'obre la porta i em somriu. Sé que sempre és allà, al costat de la porta.

La Rita, a classe, s'asseu al meu costat. Em fa companyia sense dir res.

La Rita no parla.

Alguns nens diuen que té un trauma de quan es va morir la seva mare, que la seva mare se li va endur la veu.

Però no és veritat. Té veu. Això és un secret que només sé jo.

Un dia la vaig sentir. Ella estava tancada al lavabo de l'escola. Xiuxiuejava, no l'entenia gaire bé. Per sota la porta vaig veure les seves

vambes liles. En aquestes coses em fixo sempre. Em fixo en els colors de les persones. Els colors fan que les persones siguin diferents.

Ella es pensava que no hi havia ningú.

Vaig picar a la porta i va callar de cop.

–Estàs bé? –vaig preguntar

No va contestar. Va obrir la porta. Portava un llibre a les mans: *La invenció de l'Hug Cabret*. Em va mirar i va marxar. Qui deu ser aquest Hug Cabret? Se'm deu assemblar? Ja sé que no pel fet de tenir el mateix nom cal que ens asseblem, però em va agafar curiositat.

Llegir no m'agrada gens. Em cansa. A vegades les lletres es belluguen i es fan un embolic totes juntes en una pila, altres, es tornen diminutes com puces i s'escorren abans no les atrapi.

La Dèlia em pregunta per què dic això del cas perdut. No ho sé explicar però ho sento quan em miren. Els meus cosins treuen sempre excel·lents en totes les matèries, guanyen curses de natació, i campionats de pàdel..., i més coses que se m'obliden. Ho expliquen i em miren, no diuen res, però jo escolto els seus pensaments que fan: I tu?

I tu?, em fa la veu del pare dins del cap.

Jo sóc alt i gros. No m'agrada mirar-me al mirall.

No m'agraden les empentes i el xivarri. Un dia la Dèlia em va dir que ella arribava a l'escola una hora abans per obrir i posar-ho tot a punt. Que hi podia anar quan volgués i m'obriria. Ella es pren un cafè amb llet i em dóna galetes. A vegades té xocolata, també.

Li explico coses que no explico a ningú. Com això que hi ha dies que estic convençut

que els meus pares no són els meus pares. D'on vinc?, no ho sé. Penso en altres planetes, en llocs on pots ser diferent sense que se'n mofin, llocs on no et demanen coses que no pots fer.

I li dic a la Dèlia: Sóc d'un altre planeta.

Ella em diu que el fet que hi hagi coses que no m'agraden o no entengui no vol dir que no pugui trobar un lloc en aquest món.

I jo li pregunto què n'haig de fer, de totes aquestes coses.

Quines coses?, fa ella.

Les coses que em fan tornar boig, li dic.

Com aquell dia que em vaig enfilem a la teulada de l'escola. Tot va començar a classe. L'Isaac em pessigava. Jo feia estona que m'aguantava, perquè si aixeco la mà i ho dic a la mestra després em diuen *xivato del cul*, i *xivato del cul* és com un xarop de carxofa.

Primer em vaig girar i li vaig dir que parés, i ell em va ficar el dit a l'ull. Em va venir com un foc de l'estómac, com si el meu cap fos un volcà que en qualsevol moment podia vessar, descontrolar-se, recargolar, colpejar, donar puntades de peu, cridar i de sobte em vaig girar i pum!, li vaig clavar un cop de puny i li va començar a sortir sang del nas. L'Adela, la mestra, em va cridar molt fort, i jo em vaig llançar a córrer pel passadís. Vaig córrer molt. Només volia aturar-me en un lloc on ningú no se'm pogués acostar, on ningú no em pogués tocar ni cridar-me, i vaig pujar a la teulada per l'escala d'incendis que hi ha darrere el pati.

Ara mateix no recordo res més, ni com en vaig baixar. Hi ha moments que em sento tan lluny de tots que és com si encara fos a la teulada. El temps es trenca i és ple de buits, com

si m'hagués saltat aquelles hores o haguessin estat engolides per un forat del temps.

La Dèlia em va curar la ferida que em vaig fer a la cella.

Ai, Hug, que no veus que et podies haver matat?, deia mentre sacsejava al cap.

Vaig pensar què farien els meus pares si m'hagués mort. Plorarien?